

питва отъ часъ на часъ „какъ е, има ли нѣщо?“ майстора на новостроещата се парна мелница, влиза въ клуба на пристанищнитѣ, отбива се въ кафене Зора. Следъ всѣка обиколка стои половинъ часъ на гимиджийската скеля, после тика чувала подъ мишница и наново трѣгва.

Омръзна му това обикаляне. И дѣловитиятъ видъ на секретаря на транспортното дружество, и особеното изражение, съ което македонецътъ отъ лавката изслушва молбата му за обѣдъ на вѣра, и невниманието, съ което майсторътъ отъ мелницата не дочу въпроса му — всичко му омръзна.

Намисли да търси тукъ работа само до вечеръта и после да се махне къмъ Созополъ. Тамъ между рибаритѣ все можеше да се прекара есенъта какъ да е.

Започва наново обиколката си и въ кафене Зора намира Яни, гимиджийскиятъ капитанъ съ отрѣзаното ухо.

Богданъ познава капитанъ Яни отдавна, отъ преди да стане морякъ, когато бѣше само седемнадесетгодишенъ, а не като днесъ тридесетъ. И тогава Яни си бѣше такъвъ: низкъ, раздърпанъ, съ хитри очи, сипаничаво лице и отрѣзано лѣво ухо. И тогава, като сега, го виждаше по кръчмитѣ, изъ пристанището, по кея и скелитѣ или надъ таблата въ кафенето, винаги залапалъ цигара, винаги под-свиркващъ и винаги нервенъ. Често го срѣщаше и тогава нощемъ. Клати се въ широкитѣ си панталони и е все сърдитъ, иде отъ една кръчма и отива въ друга. Видѣ го и оня день — съ младежка ловкост висѣше по вжженитѣ стълби на гимията на дружеството, горе нѣкъде наврѣхъ мачтата връзва вжзли и макари и плюе долу въ водата, а плюнкитѣ му,